

* **THIS TEXT IS PUBLISHED ON THE NOMOS LEGAL DATABASE**

<http://lawdb.intrasoftnet.com/nomos/nomos_frame.html>

* **NOMOS LEGAL DATABASE HAS KINDLY PROVIDED PERMISSION FOR THE PUBLICATION OF THE TEXT BELOW ON THE PACE INTERNATIONAL CISG DATABASE**

ΕΦ ΛΑΜΙΑΣ 63/2006

(ΕΠΙΣΚΕΔ 2006/1108)

Διεθνείς πωλήσεις κινητών πραγμάτων. Διεθνής σύμβαση της Βιέννης 1980. Πρόκειται για άμεσα εκτελεστή σύμβαση, αφού περιέχει άμεσα εφαρμοστέους κανόνες ουσιαστικού δικαίου, που υπερισχύουν των κανόνων του εθνικού δικαίου. Τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν τη μη εφαρμογή των διατάξεων της σύμβασης ή να ορίσουν διαφορετικά τις σχέσεις τους. Πωλήσεις στις οποίες έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της σύμβασης. Υποχρεώσεις του πωλητή κατά το άρθρο 30 της σύμβασης. Υποχρέωση του αγοραστή να καταβάλει το τίμημα στην κατοικία του πωλητή και να παραλάβει το πράγμα. Συμβατική παράβαση. Τι περιλαμβάνει ο όρος αυτός. Δεν απαιτείται υπαιτιότητα του οφειλέτη για τη γέννηση της ευθύνης. Απαλλαγή του οφειλέτη από την ευθύνη κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 79 παρ. 1 της σύμβασης. Απαλλαγή του οφειλέτη σε περίπτωση ανωτέρας βίας. Η οφειλόμενη αποζημίωση είναι χρηματική και περιλαμβάνει τη θετική ζημία και το διαφυγόν κέρδος. Κριτήρια προσδιορισμού του ύψους της αποζημίωσης. Μείωση της αποζημίωσης αν ο δανειστής δεν έλαβε τα πρόσφορα μέτρα για να περιορίσει τη ζημία που προκύπτει από την αθέτηση. Δικαιώματα πωλητή και αγοραστή σε περίπτωση παράβασης συμβατικής υποχρέωσης. Δεκτές η έφεση και η αγωγή.

Εφετείου Λαμίας 63/2006

Πρόεδρος: Αγγελος Λιάπης, Πρόεδρος Εφετών

Εισηγήτρια: Παναγιώτα Δάλλα, Εφέτης

Δικηγόροι: Ιάσοντας Δούμπης, Παναγιώτης Φώσκολος - Κωνσταντίνος Καλαντζής.

Με την από 21.3.2002 αγωγή ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου η ενάγουσα (ήδη εφεσίβλητη) ανώνυμη εταιρεία, με έδρα τον Αγ. Ιωάννη Ρέντη Αττικής, εκθέτει τα ακόλουθα: Δυνάμει συμβάσεως πωλήσεως, που κατάρτισε στις 24.8.2001 με την εναγομένη εταιρεία, που εδρεύει στο Πλέβεν Βουλγαρίας, συμφωνήθηκε να της πωλήσει η τελευταία 3.000 μετρικούς τόνους ηλιόσπορο προελεύσεως Βουλγαρίας, αντί τιμήματος 230 δολ. ΗΠΑ τον τόνο, συμπεριλαμβανομένων της ασφάλειας και του θαλάσσιου ναύλου μέχρι τις βιομηχανικές της εγκαταστάσεις στο Αχλάδι Φθιώτιδας. Ενώ όμως ανέμενε την παράδοση των άνω εμπορευμάτων εντός του μηνός Σεπτεμβρίου, η εναγομένη με την από 21.9.2001 ειδοποίηση (φαξ) αρνήθηκε την εκτέλεση της σύμβασης και, παρά τις οχλήσεις της ενάγουσας, συνέχισε να αρνείται. Έτσι αναγκάστηκε για τις ανάγκες της βιομηχανίας της να προβεί σε σύμβαση καλύψεως και να προμηθευτεί ηλιόσπορο από άλλους προμηθευτές, σε μεγαλύτερες όμως τιμές από τις συμφωνηθείσες με την εναγομένη. Ζητεί δε, μετά από αυτά, να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το ποσό των 280.500 δολ. ΗΠΑ ή το ισόποσο του σε ευρώ κατά την ημέρα της καταβολής με τον νόμιμο τόκο, ως αποζημίωση για αποκατάσταση της ζημίας της, που συνίσταται στη διαφορά μεταξύ του τιμήματος που συμφώνησε με

την εναγομένη και αυτού το οποίο κατέβαλε για την αγορά των προϊόντων από τρίτους προμηθευτές. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση του δέχθηκε την αγωγή ως βάσιμη στην ουσία της και υποχρέωσε την εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το παραπάνω ποσό. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται με την κρινόμενη έφεση της η εναγομένη για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνιση της με σκοπό να απορριφθεί η αγωγή. Για τις περιπτώσεις όπου μία σύμβαση πώλησης συνδέεται με περισσότερες έννομες τάξεις, το δίκαιο που θα διέπει την πώληση αυτή προσδιορίζεται καταρχήν από τους κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου. Προκειμένου όμως να διευκολυνθούν τα συμβαλλόμενα μέρη, υπεγράφη η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών "για τις συμβάσεις διεθνών πωλήσεων κινητών πραγμάτων" στη Βιέννη στις 11.4.1980, τέθηκε σε ισχύ την 1.1.1988 και έχει ήδη καταστεί εσωτερικό δίκαιο σε 58 χώρες, μεταξύ των οποίων η Βουλγαρία, αλλά και η Ελλάδα με τον ν. 2532/1997, που τέθηκε σε ισχύ από 1.2.1999. Η ως άνω Σύμβαση ανήκει στην κατηγορία εκείνη των διεθνών συμβάσεων που θέτουν δίκαιο και, μάλιστα, στην υποκατηγορία των άμεσα εκτελεστών συμβάσεων. Συνακολούθως, η Σύμβαση δεν περιέχει κανόνες ιδιωτικού διεθνούς δικαίου (κανόνες συγκρούσεως) αλλά άμεσα εφαρμοστέους κανόνες ουσιαστικού δικαίου, οι οποίοι μέσα στο πλαίσιο του πεδίου εφαρμογής της Σύμβασης υπερισχύουν των αντίστοιχων διατάξεων των εθνικών δικαίων (άρθρο 28 παρ. 1 Σ/1975). Σ' αυτό το σημείο πρέπει ν' αναφερθεί ότι η Σύμβαση δεν περιέχει αναγκαστικό δίκαιο, αλλά, αντίθετα, σ' αυτήν επιβεβαιώνεται η θεμελιώδης αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας, επιτρέπει δηλαδή στα μέρη (άρθρο 6) να συμφωνήσουν ρυθμίσεις που αποκλίνουν από τις ρυθμίσεις της Σύμβασης ή ακόμη και να αποκλείσουν εντελώς την εφαρμογή της με ρητή ή και σιωπηρή συμφωνία τους (ρήτρα "opting out", Κορνηλάκης, Επίτομο Ειδικό Ενοχικό δίκαιο, έκδ. 2000, σελ. 58). Εννοείται, όμως, ότι όταν δεν υπάρχει αντίθετη συμφωνία κατά τα ως άνω, εφαρμόζονται οι διατάξεις της εν λόγω Σύμβασης.

Η Σύμβαση της Βιέννης εφαρμόζεται σε συμβάσεις πώλησης ή προμήθειας κινητών πραγμάτων (δηλαδή είτε έτοιμων είτε μελλόντων να κατασκευασθούν) μεταξύ μερών που έχουν κατά τον χρόνο κατάρτισης της σύμβασης την εγκατάστασή τους (ή τη συνήθη διαμονή τους, άρθρο 10 στοιχ. β') σε διαφορετικά κράτη, εφόσον αυτά είναι "συμβαλλόμενα κράτη". Ακόμη, η Σύμβαση εφαρμόζεται όταν οι κανόνες του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου οδηγούν στην εφαρμογή του δικαίου ενός συμβαλλόμενου κράτους (άρθρο 1). Η εν λόγω σύμβαση, όπως προκύπτει από το άρθρο 4, ρυθμίζει στην ουσία την κατάρτιση της πώλησης, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών και τις συνέπειες της αθέτησής της. Ειδικότερα, οι υποχρεώσεις των μερών ρυθμίζονται στη Σύμβαση με τρόπο απλό. Έτσι, ο πωλητής, τόσο στην πώληση γένους, όσο και στην πώληση είδους, έχει κύρια συμβατική υποχρέωση: α) να παραδώσει τα κινητά πράγματα, β) να μεταβιβάσει την επ' αυτών κυριότητα και γ) να εγχειρίσει τα σχετικά έγγραφα (άρθρο 30). Ο αγοραστής, από την άλλη μεριά, έχει κύρια συμβατική υποχρέωση να καταβάλει το τίμημα και μάλιστα στην κατοικία του πωλητή (κομίσιμο χρέος, άρθρο 57 παρ. 1 περ. α') και β) σε αντίθεση με την άποψη που επικρατεί στον ΑΚ, να παραλάβει το πράγμα, γεγονός που συνιστά, επίσης, σημαντική καινοτομία της Σύμβασης. Ακολούθως, η Σύμβαση υιοθετεί την ιδέα της ενιαίας μορφής μη εκπλήρωσης. Εισάγεται δηλαδή, ένα βασικό "πραγματικό", μία βασική "νομοτυπική μορφή", ένας ενιαίος και γενικός λόγος ευθύνης, όπου δεσπάζει η έννοιας της "συμβατικής παράβασης". Ο όρος υποδηλώνει την κάθε μορφής και βαρύτητας παράβαση οποιασδήποτε, κύριας ή παρεπόμενης, υποχρέωσης του πωλητή ή του αγοραστή, δηλαδή κάθε περίπτωση ανώμαλης εξέλιξης της ενοχής, από την πλευρά του οφειλέτη. Με άλλα λόγια, ο όρος "συμβατική παράβαση" υποδηλώνει όλες εκείνες τις περιπτώσεις, που στο πλαίσιο του ΑΚ είτε θα χαρακτηρίζονταν

αδυναμία παροχής, υπερημερία οφειλέτη ή πλημμελής εκπλήρωση, είτε θα επέσυραν την εφαρμογή των διατάξεων του ειδικού ενοχικού δικαίου του ΑΚ. Περαιτέρω, η ευθύνη για "συμβατικές παραβάσεις" γεννιέται, κατά τη Σύμβαση της Βιέννης, ανεξάρτητα από τυχόν υπαιτιότητα αυτού που αθετεί, με την επιφύλαξη, βέβαια, της τυχόν συνδρομής των ειδικών λόγων απαλλαγής που προβλέπονται στη διάταξη του άρθρου 79 παρ. 1, υιοθετώντας την αγγλοσαξωνική προελεύσεως αντίληψη ότι με την κατάρτιση της σύμβασης ο οφειλέτης εγγυάται την από κάθε άποψη εκπλήρωση της παροχής του. Ειδικότερα, η αξίωση αποζημίωσης διέπεται από τα άρθρα 74-79 της Συμβάσεως της Βιέννης, με επικεντρωμένη την απαλλαγή του οφειλέτη-αντισυμβαλλόμενου στο άρθρο 79 αυτής, το οποίο ορίζει ότι "ένας συμβαλλόμενος δεν έχει ευθύνη για τη μη εκπλήρωση μιας από τις υποχρεώσεις του, αν αποδεικνύει ότι η μη εκπλήρωση οφειλόταν σε εμπόδιο κείμενο πέρα από το πεδίο επιρροής του και ότι δεν μπορούσε ευλόγως να αναμένεται από αυτόν να έχει λάβει υπόψη του το εμπόδιο ή να έχει αποφύγει ή υπερβεί αυτό ή τις συνέπειες του". Αυτό που πρέπει να σημειωθεί για την ως άνω ρύθμιση, ανεξαρτήτως του αν χαρακτηρίζεται ως αντικειμενική εγγυητική ή βασισμένη στην αρχή της υπαιτιότητας, είναι ότι φαίνεται να γίνεται δεκτό πως η ως άνω ρύθμιση διαφέρει από τη ρύθμιση του ΑΚ, κατά το ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις της Συμβάσεως της Βιέννης, ο οφειλέτης ευθύνεται και για τα τυχερά με στενή έννοια (άρα αντικειμενική), για τα οποία δεν ευθύνεται βάσει του ΑΚ, και απαλλάσσεται μόνο σε περιπτώσεις ανωτέρας βίας, η οποία μάλλον νοείται βάσει της αντικειμενικής θεωρίας (Σταθόπουλος, ΝοΒ 1997, σελ. 1096-1097, Πουλιάδης, ΕπισκεΔ 1998, σελ. 26-28, Γ.Σ. Νικολαΐδης, "Η διεθνής πώληση κινητών κατά τη Σύμβαση της Βιέννης", έκδ. 2000, σελ. 112).

Ακολουθώντας, η αποζημίωση που δίδεται κατά τη Σύμβαση της Βιέννης, κατά τα ως άνω, είναι πάντα χρηματική, αποτελεί το θετικό διαφέρον, ό,τι θα είχε δηλαδή το μέρος που ζημιώθηκε αν η σύμβαση είχε εκπληρωθεί, και περιλαμβάνει τη θετική ζημία και το διαφυγόν κέρδος (άρθρο 74 παρ. 1 της Σύμβασης της Βιέννης). Η έκταση της, δε, προσδιορίζεται από τη διάταξη του άρθρου 74 παρ. 2, που ορίζει ότι "η αποζημίωση δεν μπορεί να υπερβαίνει τη ζημία, την οποία το μέρος που παρέβη τη σύμβαση προέβλεψε ή όφειλε να είχε προβλέψει ως δυνατή συνέπεια της αθέτησης της σύμβασης κατά τον χρόνο κατάρτισης της ενόψει των γεγονότων και των συνθηκών που τότε γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει". Κριτήριο, δηλαδή, είναι η αντικειμενική εκ των προτέρων προβλεψιμότητα, όπως γίνεται δεκτό και στο ελληνικό δίκαιο, στο πλαίσιο της θεωρίας της πρόσφορης αιτίας, για την έκταση της αιτιωδώς συνδεόμενης με την πράξη ζημιάς, μόνο που αποκαταστατικά δεν είναι απλώς κάθε πιθανή ζημία, όπως δέχεται η θεωρία της πρόσφορης αιτίας, αλλά κάθε δυνατή ζημία ως συνέπεια της πράξης, αυξάνοντας την ευρύτητα της αποκαταστατικής ζημιάς σε σχέση με αυτή του ΑΚ. Κατά τα λοιπά, ο υπολογισμός της ζημιάς είναι συγκεκριμένος, όπως και στον ΑΚ, ενώ το μέρος που επικαλείται την αθέτηση της σύμβασης πρέπει να λάβει όλα τα κατά τις περιστάσεις πρόσφορα μέτρα για να περιορίσει τη ζημία που προκύπτει από την αθέτηση. Αν παραλείψει να λάβει τέτοια μέτρα, το μέρος που παρέβη τη σύμβαση μπορεί να απαιτήσει μείωση της αποζημίωσης κατά το ποσό που η ζημία θα μπορούσε να έχει περιορισθεί (άρθρο 77 Σύμβασης της Βιέννης, πρβλ. άρθρο 300 ΑΚ).

Σε ό,τι δε αφορά τη ρύθμιση των συνεπειών των συμβατικών παραβάσεων, θα πρέπει να επισημανθεί ότι, παρά τη ριζικά διαφορετική δομή και φιλοσοφία των ρυθμίσεων της Σύμβασης από τη δομή των ρυθμίσεων του ΑΚ, πολλές από τις λύσεις που δίνονται στη Σύμβαση δεν αφίστανται ουσιωδώς, κατ' αποτέλεσμα, από τις λύσεις που ήδη ισχύουν στο ελληνικό δίκαιο, είτε επειδή προβλέπονται με ρητές διατάξεις του ΑΚ, είτε επειδή έχουν καθιερωθεί με την ερμηνεία, ιδίως του άρθρου 288 ΑΚ. Ειδικότερα, στη Σύμβαση οι συνέπειες οποιασδήποτε

συμβατικής παράβασης ρυθμίζονται με τρόπο κατά βάση ομοιόμορφο, τόσο για τον πωλητή, όσο και για τον αγοραστή. Έτσι: 1) ο αντισυμβαλλόμενος του αθετούντος δικαιούται, κατ' αρχήν, να αξιώσει την αυτούσια και προσήκουσα εκπλήρωση της αθετούμενης υποχρέωσης (άρθρα 46 παρ. 1, 62), εφόσον βέβαια αυτή είναι φυσικώς και νομικώς δυνατή. Στο πλαίσιο αυτό και σε περίπτωση παράδοσης πράγματος που δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις της σύμβασης, ο αγοραστής δικαιούται ν' αξιώσει τη διόρθωση ή την άρση του ελαττώματος (άρθρο 46 παρ. 3) ή την αντικατάσταση του πράγματος (άρθρο 46 παρ. 2), εφόσον, βέβαια, στην τελευταία περίπτωση πρόκειται για πώληση γένους. Αλλά και ο πωλητής έχει με ορισμένους όρους το ίδιο δικαίωμα (άρθρο 49). 2) Το δεύτερο δικαίωμα που παρέχεται στον δανειστή είναι ν' αξιώσει αποζημίωση (άρθρο 45 παρ. 1 περ. β', 61 παρ. 1 β', 74-77) και μάλιστα σωρευτικά με άλλα ένδικα βοηθήματα που τυχόν έχει ασκήσει (άρθρο 45 παρ. 2, 61 παρ. 2). 3) Τέλος, ο δανειστής δικαιούται να υπαναχωρήσει από τη σύμβαση (άρθρο 49), δικαίωμα στο οποίο συγχωνεύεται η αναστροφή και εντάσσεται και το ειδικά ρυθμιζόμενο δικαίωμα για μείωση του τιμήματος (άρθρο 50).

Στην προκειμένη περίπτωση ... αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα εταιρία με την επωνυμία "Ε.Ε.-ΑΕ", η οποία έχει έδρα στον Αγ. Ιωάννη Ρέντη Αττικής και βιομηχανικές εγκαταστάσεις στο Αχλάδι Φθιώτιδας, δραστηριοποιείται επιχειρηματικά στη βιομηχανοποίηση ελαιούχων σπόρων, όπως ηλιόσπορου, βαμβακόσπορου, σογιάσπορου κ.λπ., από την επεξεργασία των οποίων παράγει και εμπορεύεται τα αντίστοιχα σπορέλαια. Στα πλαίσια της δραστηριότητας της αυτής στις 24.8.2001 κατάρτισε με την εναγομένη βουλγάρικη εταιρία με την επωνυμία "B-AD", η οποία εδρεύει στην πόλη Πλέβεν της Βουλγαρίας και εμπορεύεται γεωργικά προϊόντα, σύμβαση πώλησης, δυνάμει της οποίας η τελευταία της πώλησε 3.000 μετρικούς τόνους μαύρου ηλιόσπορου, παραγωγής Βουλγαρίας, αντί συμφωνηθέντος τιμήματος 230 δολ. ΗΠΑ τον τόνο. Οι διαπραγματεύσεις για την κατάρτιση της εν λόγω σύμβασης ξεκίνησαν από αρχές Ιουλίου του 2001, ενώ είχε προηγηθεί παρόμοια συνεργασία μεταξύ των διαδίκων το έτος 1999. Ειδικότερα, στις 5.7.2001 η εναγομένη κάλεσε την ενάγουσα με τηλετύπημα (fax), προκειμένου να συζητήσουν για τη σύναψη σύμβασης πώλησεως βουλγαρικού ηλιόσπορου με ειδικούς όρους, που σαφώς παρατίθεντο σε αυτό, και με παράδοση του εμπορεύματος τέλη Σεπτεμβρίου-αρχές Οκτωβρίου 2001. Η ενάγουσα την ίδια ημέρα (5.7.2001) απάντησε στην εναγομένη με τηλετύπημα και της δήλωσε ότι συμφωνεί με την πρόταση της για την κατάρτιση της συμβάσεως, εκφράζοντας όμως τη βούληση της η συμφωνία να γίνει με τον διεθνή τύπο συναλλαγής στη βάση CFR Αχλάδι, δηλαδή με τιμή η οποία θα περιελάμβανε το κόστος του εμπορεύματος από τον παραγωγό, καθώς και τα λοιπά έξοδα (ναύλος μεταφοράς του ηλιόσπορου στο Αχλάδι κ.λπ.) και ως τρόπος πληρωμής να ισχύσει αυτός της προηγούμενης συναλλαγής τους, δηλαδή έναντι φορτωτικών εγγράφων και όχι με τραπεζική ενέγγυα πίστωση. Την ίδια ημερομηνία ακολούθησε και δεύτερο τηλετύπημα από την εναγομένη, με το οποίο δήλωσε στην ενάγουσα ότι θα της παρείχε περισσότερες πληροφορίες για τη συνεργασία τους έως τις 11.7.2001, αφού εξέταζε πρώτα όλα τα πάγια έξοδα, τα ακριβή μεταφορικά έξοδα από τον παραγωγό στο λιμάνι, τα έξοδα μεταφόρτωσης και ναύλου, τα ακριβή έξοδα για το πιστοποιητικό προέλευσης SGS κ.λπ. Ακολούθησε σειρά διαπραγματεύσεων μέσω τηλετυπημάτων που έστειλε η εναγομένη και στο από 13.8.2001 τηλετύπημα γνωστοποιεί στην ενάγουσα ότι σύμφωνα με την πιο πρόσφατη έρευνα της, η προσφορά ηλιόσπορων φέτος στη Βουλγαρία θα είναι περιορισμένη, λόγω της οξείας μείωσης οργωμένων περιοχών, ότι την τελευταία χρονιά οι επιδόσεις ήταν εξαιρετικά χαμηλές (480.000 μετρικοί τόνοι) και ότι οι αναμενόμενες ποσότητες για αυτή τη χρονιά είναι 350.000 μ.τ., με ετήσια ζήτηση στη Βουλγαρία 450.000 μ.τ. Ακολούθως ενημερώνει την ενάγουσα ότι τα παραπάνω θα αυξήσουν τη ζήτηση και, κατ' επέκταση, εξαιτίας της δυσμενούς

κατάστασης επάρκειας, και τις τιμές παραγωγού, που υπολογίζονται σε 190-200 δολ. ο τόνος. Οι παραπάνω διαπραγματεύσεις κατέληξαν στην αποστολή του από 16.8.2001 τηλετύπηματος από πλευράς της εναγομένης, στο οποίο διαμορφωνόταν η τελική τιμή πώλησεως από την τελευταία του ηλιόσπορου στα 230 δολάρια ανά μ.τ. CFR Αχλάδι, θεωρώντας δεδομένη την από μέρους της προσφορά δίχως την παραμικρή αμφισβήτηση, ενδοιασμό ή επιφύλαξη από αυτήν. Λόγω δε του ότι δεν έλαβε σύντομη απάντηση από την ενάγουσα, ενέμεινε στην ως άνω θέση της, στέλνοντας εκ νέου το από 22.8.2001 τηλετύπημα της στην τελευταία καλώντας την προς συζήτηση. Η ενάγουσα απέστειλε μετά διήμερο την απάντηση της στην εναγομένη, η οποία αποτελούσε ουσιαστικώς ένα ιδιωτικό συμφωνητικό διαμορφωμένο με λεπτομερείς όρους ως προς την ποσότητα και την ποιότητα του ηλιόσπορου, τον χρόνο φορτώσεως (Αύγουστο-Σεπτέμβριο 2001), τον τρόπο μεταφοράς (τρία πλοία 1.000 μ.τ. περίπου το καθένα), το συμφωνηθέν τίμημα (230 δολάρια/μ.τ. CFR Αχλάδι Φθιώτιδα), τον τρόπο πληρωμής (αμέσως μετά την ολοκλήρωση της φόρτωσης, μετρητά έναντι επίδειξης των πρωτοτύπων εγγράφων στην Τράπεζα του παραλήπτη στην Αθήνα), καθώς και τους ειδικότερους όρους εκφόρτωσης. Το παραπάνω έγγραφο αποτελούσε μία ολοκληρωμένη πρόταση από μέρους της προς την εναγομένη, την οποία αποδέχθηκε η τελευταία δίχως κανένα σχόλιο, επιφύλαξη ή τροποποίηση, επιστρέφοντας την ίδια ημέρα (24.8.2001) το άνω τηλετύπημα στην ενάγουσα υπογεγραμμένο από τον νόμιμο εκπρόσωπο της και θέτοντας επ' αυτού και το λογότυπο της επιχείρησής της (άρθρα 18 και 19 της Συμβάσεως της Βιέννης). Με αυτόν τον τρόπο καταρτίστηκε η επίδικη σύμβαση πώλησης μεταξύ των διαδίκων.

Ακολούθως, η ενάγουσα στις 30.8.2001 απηύθυνε με τηλετύπημα επιστολή στην εναγομένη και της ζητούσε να την ενημερώσει για το πότε θα προέβαινε στη φόρτωση του πρώτου πλοίου, κατά τα συμφωνηθέντα, και ενώ δεν έλαβε γραπτή απάντηση, επανήλθε τηλεφωνικά, λαμβάνοντας από την εναγομένη τη διαβεβαίωση ότι βρισκόταν στη διαδικασία της αναζήτησης καραβιού και θα την ειδοποιούσε. Αντί της αναμενόμενης ειδοποίησης, όμως, έλαβε από την εναγομένη το με ημερομηνία 19.9.2001 τηλετύπημα αυτής, με το οποίο της γνωστοποιούσε ότι δεν θα μπορέσει να εκτελέσει την εν λόγω σύμβαση εξαιτίας διαφόρων αλλαγών στην κατάσταση της αγοράς και, ειδικότερα, αναφέροντας επί λέξει ότι: "Εξαιτίας της μακράς περιόδου ξηρασίας υπάρχει περιορισμένη προσφορά ηλιόσπορων και αυτοί που υπάρχουν είναι χαμηλής ποιότητας. Οι τιμές είναι μέσα στα πλαίσια, όπως υπολογιστήκαν από εμάς στην προσφορά μας, υπάρχουν όμως αναφορές από διάφορες πηγές ότι η κυβέρνηση θα επιβάλει απαγόρευση εξαγωγών ή τουλάχιστον εξαγωγικούς δασμούς, προτού μπορέσουμε να πραγματοποιήσουμε τη φόρτωση. Επί πλέον, λόγω των τραγικών γεγονότων στις ΗΠΑ και την αναμενόμενη αντίδραση των ΗΠΑ, είναι σχεδόν αδύνατο να βρούμε πλοία, πέρα από το γεγονός ότι οι ναύλοι έχουν αυξηθεί". Η ενάγουσα αμέσως έστειλε στην εναγομένη το από 24.9.2001 τηλετύπημα, με το οποίο, αφού σχολίαζε τους επικαλούμενους από αυτήν λόγους μη εκτέλεσης της σύμβασης ως προσχηματικούς, καλούσε την τελευταία να τηρήσει τα συμφωνηθέντα και να εκπληρώσει τη σύμβαση, δηλώνοντας μάλιστα ότι η συμφωνημένη ποσότητα των 3.000 μ.τ. ηλιόσπορου προορίζεται ως πρώτη ύλη για την ελαιουργία της και σε περίπτωση που δεν θα εκτελούσε τις συμβατικές της υποχρεώσεις, θα αναγκαστεί να αγοράσει παρόμοιες ποσότητες από την ανοιχτή αγορά και θα απαιτήσει από την εναγομένη κάθε ενδεχόμενη διαφορά σε υψηλότερο τίμημα, που θα αναγκαστεί να καταβάλλει.

Σύμφωνα με τα παραπάνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, η εναγομένη πωλήτρια εταιρεία αρνήθηκε να εκπληρώσει τις συμβατικές της υποχρεώσεις και να εκτελέσει τη σύμβαση και συνεπώς ευθύνεται καταρχήν σε αποζημίωση της ενάγουσας, κατά τις προαναφερόμενες διατάξεις της Συμβάσεως της Βιέννης. Για να απαλλαγεί από την άνω ευθύνη, η εναγομένη ισχυρίζεται ότι η επίδικη

σύμβαση τελούσε: 1) υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα συνέβαιναν απρόοπτες αλλαγές (κυρίως των καιρικών συνθηκών) και ότι η εκτέλεση της θα πραγματοποιούνταν μόνο εφόσον θα υπήρχε η δυνατότητα της προμήθειας εκ μέρους της, από Βούλγαρους παραγωγούς, της συμφωνηθείσας ποσότητας ηλιόσπορου παραγωγής έτους 2001 και 2) η μη εκτέλεση της σύμβασης οφείλονταν στις αντίξοες καιρικές συνθήκες, ήτοι α) στη μεγάλη ξηρασία και τη συνεπεία αυτής μεγάλη μείωση της παραγωγής, δεδομένου ότι μετά την κατάρτιση της σύμβασης και προ της συγκομιδής του ηλιόσπορου, που γίνεται κατά τον μήνα Σεπτέμβριο, διαπιστώθηκε ότι οι ασυνήθιστα υψηλές θερμοκρασίες στη Βουλγαρία από Αύγουστο έως και Οκτώβριο του 2001 είχαν ως αποτέλεσμα μεγάλες καταστροφές (άνω του 50%) στα φυτά (ηλιάνθους), από τα οποία παράγεται ο ηλιόσπορος, και στην ποιότητα (μειωμένο λίπος) των άνω μικρών ποσοτήτων από τα φυτά που δεν καταστράφηκαν και β) στην εξαιτίας της ανομβρίας και της ξηρασίας μεγάλη πτώση της στάθμης των υδάτων του ποταμού Δούναβη, η οποία καθιστούσε αδύνατη τη φόρτωση του ηλιόσπορου από το ποτάμιο λιμάνι του Svishton σε πλοία με βύθισμα μεγαλύτερο των 2.10 μ., όπως αυτά που θα έπρεπε να χρησιμοποιηθούν για τη μεταφορά των επίδικων φορτίων ηλιόσπορου στο Αχλάδι, δεδομένου ότι η συμφωνηθείσα τιμή των 230 δολ. ΗΠΑ ανά μετρικό τόνο υπολογίσθηκε με βάση τις δαπάνες μεταφοράς του ηλιόσπορου από το λιμάνι αυτό και όχι από λιμάνι της Μαύρης Θάλασσας, που λόγω της αποστάσεως από το Πλέβεν, όπου είναι η έδρα της εναγομένης, θα συνεπάγονταν αυξημένα έξοδα οδικής μεταφοράς του ηλιόσπορου και θα καθιστούσε ασύμφορη για αυτήν τη συμφωνηθείσα τιμή πωλήσεως. Οι προαναφερόμενες καταστάσεις συνιστούν, κατά τους ισχυρισμούς της εναγομένης, εμπόδια πέρα από τη σφαίρα επιρροής της για την εκπλήρωση της υποχρέωσης της από την επίδικη σύμβαση πώλησης, που δεν ήταν δυνατόν να τα λάβει υπόψη της κατά τον χρόνο σύναψης της, αλλά ούτε και να τα αποφύγει ή να υπερβεί τις συνέπειες τους και, συνεπώς, δεν έχει ευθύνη για τη μη εκπλήρωση της παροχής της σύμφωνα με το άρθρο 79 παρ. 1 της Σύμβασης της Βιέννης. Όμως, από το από 13.8.2001 φαξ, το περιεχόμενο του οποίου αναφέρθηκε παραπάνω, που απέστειλε η εναγομένη πριν από την κατάρτιση της επίδικης σύμβασης, κατά τον χρόνο δηλαδή που προέβη σε έρευνα αγοράς για να προσδιορίσει την τιμή του ηλιόσπορου, αποδεικνύεται ότι γνώριζε ότι η παραγωγή και η προσφορά του ηλιόσπορου θα ήταν περιορισμένη και ότι η αναμενόμενη ποσότητα για το 2001 θα ανέλθει σε 350.000 μ.τ., καθώς και ότι την τελευταία χρονιά (2000) οι αποδόσεις ήταν εξαιρετικά χαμηλές (480.000 μ.τ.). Συνεπώς, πριν από την υπογραφή της σύμβασης είχε γνώση της μειωμένης παραγωγής και τούτο ευλόγως όφειλε να το λάβει υπόψη της κατά την κατάρτιση της. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το από 24.2.2004 έγγραφο με την άποψη του Υφηγητή Ι.Γ., που προσκομίζει και επικαλείται η εναγομένη, η σοδειά του ηλιάνθου στη Βουλγαρία για τα έτη 1999, 2000 και 2001 ανήλθε αντίστοιχα σε 605.832 μ.τ., 425.369 μ.τ. και 405.087 μ.τ., δηλαδή κατά το έτος 2001 η σοδειά υπήρξε μεγαλύτερη από το επίπεδο που είχε υπόψη της η εναγομένη κατά τη σύναψη της σύμβασης, δηλαδή αυτό των 350.000 μ.τ. Επίσης, από την ίδια έκθεση του άνω υφηγητή φυτοκομίας προκύπτει ότι το κλίμα στη Βουλγαρία επιφυλάσσει πάντα σοβαρές εκπλήξεις και συχνά στην περιοχή του Πλέβεν οι θερμοκρασίες κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο φτάνουν μέχρι τους 38 βαθμούς Κελσίου. Ανεξάρτητα όμως από αυτά, στην ίδια έκθεση παρατίθεται πίνακας με μέσες θερμοκρασίες ανά μήνα των ετών 1999, 2000 και 2001, οι οποίες δείχνουν φυσιολογικές παρεκκλίσεις ανά έτος, εντελώς προβλέψιμες και συνηθισμένες, ήτοι η μέση θερμοκρασία για τον μήνα Ιούνιο το 1999 ήταν 22,3° Κελσίου, το 2000 ήταν 22,6° Κελσίου και το 2001 ήταν 20,9° Κελσίου. Η μέση θερμοκρασία για τον μήνα Ιούλιο το 1999 ήταν 24° Κελσίου, το 2000 ήταν 27,3° Κελσίου και το 2001 25,1° Κελσίου. Η μέση θερμοκρασία για τον μήνα Αύγουστο το 1999 ήταν 23,7° Κελσίου, το 2000 ήταν 25,4° Κελσίου και το 2001 24,9° Κελσίου. Η μέση θερμοκρασία για τον μήνα Σεπτέμβριο το 1999 ήταν 19,7° Κελσίου, το 2000 ήταν 18,7° Κελσίου και το 2001

ήταν 20,1° Κελσίου. Η συγκομιδή του ηλιόσπορου στη Βουλγαρία γίνεται, κατά τους ισχυρισμούς της εναγομένης, τον Σεπτέμβριο. Σύμφωνα δε με τις άνω γνωμοδοτήσεις που προσκομίζει η εναγομένη και συγκεκριμένα τη γνωμοδότηση της καθηγήτριας Μ.Μ., το φυτό κατά τον μήνα Ιούλιο έχει ολοκληρώσει τη δεύτερη κρίσιμη περίοδο της ανάπτυξης του, την περίοδο της μαζικής άνθησης και γεμίσματος των σπόρων. Επομένως, στα τέλη του Αυγούστου, που υπογράφηκε η σύμβαση, μπορεί ο ηλιόσπορος να μην είχε θεριστεί ακόμα, πλην όμως ήταν ήδη ένα τέλεια αναπτυγμένο φυτό με ευδιάκριτο και γεμάτο σπόρο, έτσι ώστε, εάν υπήρχε κάποια καταστροφή λόγω ξηρασίας ή κάποιο ποιοτικό πρόβλημα στον σπόρο, εύλογα θα αναμενόταν τα προβλήματα αυτά να έχουν ληφθεί υπόψη από την εναγομένη κατά την κατάρτιση της συμφωνίας. Στην ίδια έκθεση του Ι.Γ. αναφέρεται ότι η σπορά αρχίζει το δεύτερο μισό του μήνα Μαρτίου, επομένως, την ημέρα υπογραφής της σύμβασης (24 Αυγούστου 2001) η εναγομένη γνώριζε το σύνολο των εκτάσεων που καλλιεργήθηκαν με ηλιάνθο τη χρονιά 2001. Το γεγονός ότι σπάρθηκαν λιγότερες εκτάσεις με ηλιάνθο λήφθηκε σοβαρά υπόψη από την εναγομένη στον προσδιορισμό της τιμής, όπως φαίνεται από το άνω από 13.8.2001 φαξ της. Η συνολική παραγωγή ηλιόσπορου είναι ελάχιστα μικρότερη από αυτή του προηγούμενου έτους, ήτοι από 425.369 τόνους το 2000 έπεσε στους 405.087 τόνους το 2001 και, πάντως, ήταν μεγαλύτερη από την αρχική εκτίμηση της εναγομένης περί εσοδείας 350.000 μ.τ. Με δεδομένη δε την περιορισμένη καλλιεργημένη έκταση, η μέση στρεμματική απόδοση ήταν σημαντικά αυξημένη το 2001 σε σχέση με το 2000, ήτοι από 83,2 κιλά ηλιόσπορου ανά στρέμμα το 2000 ανήλθε σε 101,3 κιλά ηλιόσπορου ανά στρέμμα, ήταν δηλαδή το 2001 εμφανώς μία πολύ καλή σοδειά από άποψη στρεμματικής απόδοσης. Επίσης, σύμφωνα με την έκθεση της Μ.Μ., που προσκομίζει και επικαλείται η εναγομένη, βασική αιτία για τις χαμηλές σοδειές στη Βουλγαρία τα τελευταία έτη είναι οι συνεχείς ξηρασίες. Συνεπώς, η εναγομένη ήταν σε θέση, κατά την κατάρτιση της σύμβασης, να έχει λάβει υπόψη της το παραπάνω πρόβλημα, να το έχει αξιολογήσει και να έχει υπερβεί τις συνέπειες του, όπως μάλιστα φαίνεται ότι έκανε, κατά τα αναφερόμενα στο από 13.8.2001 φαξ της. Περαιτέρω, όσον αφορά στην πτώση της στάθμης του ποταμού Δούναβη, από όπου κατά τα άνω θα γινόταν η φόρτωση των πωληθέντων ποσοτήτων ηλιόσπορου, εξαιτίας της οποίας δεν μπορούσαν να πλεύσουν ή να αποπλεύσουν από το ποτάμι τα κατάλληλα για τη φόρτωση και τη μεταφορά του άνω εμπορεύματος πλοία, τούτο και πάλι ήταν στη σφαίρα επιρροής της εναγομένης και αναμενόταν εύλογα από αυτή να το έχει λάβει υπόψη της και να το αποφύγει, αφού, όπως προκύπτει από την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα της Κ.Γ., η στάθμη του εν λόγω ποταμού είχε κατέβει και πάλι το έτος 1999 και συνεπώς η εναγομένη, εφ' όσον το παραπάνω πρόβλημα είχε ξανασυμβεί, θα έπρεπε κατά την κατάρτιση της σύμβασης να το είχε διευθετήσει και να προτείνει τίμημα σε περίπτωση μεταφοράς από τη Μαύρη Θάλασσα, σε κάθε δε περίπτωση το άρθρο 79 της Σύμβασης της Βιέννης δεν δίδει στον οφειλέτη τη δυνατότητα απαλλαγής από τις συμβατικές του υποχρεώσεις για λόγους μόνο μεταβολής του οικονομικού υπόβαθρου, στο οποίο στηρίχτηκαν τα μέρη κατά την κατάρτιση της σύμβασης, δεδομένου ότι η μεταφορά μπορούσε να γίνει και από τη θάλασσα, αλλά με μεγαλύτερο κόστος. Τέλος, ο ισχυρισμός της εναγομένης ότι στο από 13.8.2001 φαξ κατέστησε γνωστές τις δυσκολίες που υπήρχαν κατά το έτος 2001 σχετικά με την παραγωγή ηλιόσπορου στην ενάγουσα, δεν έχει επιρροή στην απαλλαγή από την ευθύνη της, εφόσον η ίδια στις 16.8.2001, δηλαδή τρεις ημέρες μετά το άνω φαξ περί δηλώσεως δυσκολιών, απέστειλε νέο, με το οποίο θεωρούσε δεδομένη την κατάρτιση της σύμβασης και όριζε τιμή ανά μετρικό τόνο ηλιόσπορου. Η ίδια εναγομένη, δε, γνωρίζοντας τουλάχιστον από τις 13.8.2001 τις επικαλούμενες από αυτήν δυσκολίες λόγω περιορισμένης εσοδείας ηλιόσπορου στη Βουλγαρία, κατάρτισε τη σύμβαση, αποστέλλοντας κατά τα ως άνω νέο φαξ στην ενάγουσα στις 22.8.2001, με αποτέλεσμα την κατάρτιση στις 24.8.2001 της ένδικης σύμβασης πώλησης. Όσον αφορά δε τους επικαλούμενους από την εναγομένη

και αναφερόμενους στο από 19.9.2001 φαξ αυτής λόγους για την απαλλαγή της από τη μη εκτέλεση της σύμβασης, που προαναφέρθηκαν και αφορούν στην υποθετική απαγόρευση εξαγωγών από την κυβέρνηση της Βουλγαρίας ή επιβολή εξαγωγικών δασμών προ της φόρτωσης των πωληθέντων εμπορευμάτων και στο περιστατικό της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στους δίδυμους πύργους στην Αμερική, με αποτέλεσμα κατά τους ισχυρισμούς της να δυσκολεύεται στην ανεύρεση πλοίων για τη μεταφορά των εμπορευμάτων, δεν αποδείχθηκε η βασιμότητα τους και πρέπει να απορριφθούν. Σύμφωνα με τα παραπάνω, η εναγομένη ευθύνεται προς αποζημίωση της ενάγουσας για τη μη εκτέλεση της σύμβασης, εφ' όσον αποδείχθηκε ότι τα εν λόγω εμπόδια, που επικαλείται για να απαλλαγεί από την ευθύνη αυτή, βρίσκονταν μέσα στο πεδίο επιρροής της και ευλόγως αναμενόταν να τα έχει λάβει υπόψη της πριν από την κατάρτιση της σύμβασης ή να έχει αποφύγει τις συνέπειες τους, λαμβάνοντας τα μέτρα της κατά τον προσδιορισμό του ύψους του τιμήματος των πωληθέντων εμπορευμάτων ή, εάν αυτό δεν ήταν εφικτό, δεν θα έπρεπε να προβεί στην υπογραφή της σύμβασης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που, αν και με ελλιπή αιτιολογία που συμπληρώνεται με την παρούσα απόφαση, έκρινε όμοια και απέρριψε τον ισχυρισμό της εναγομένης περί απαλλαγής της από την ευθύνη για αποζημίωση της ενάγουσας, κατά το άρθρο 79 παρ. 1 της Σύμβασης της Βιέννης, ορθά εφάρμοσε τον νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και τα αντίθετα που ισχυρίζεται η εναγομένη με τους πέντε πρώτους λόγους της έφεσης της είναι αβάσιμα και απορριπτέα.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα, εφόσον η εναγόμενη δεν προέβη σε εκτέλεση της σύμβασης, αναζήτησε άμεσα να βρει και να προμηθευτεί τις ποσότητες του ηλιόσπορου που δεν της παρέδωσε η τελευταία, διότι της ήταν αναγκαίες για τη λειτουργία του εργοστασίου της, προκειμένου να τις επεξεργασθεί και να παραγάγει τα σπορέλαια, τα οποία τελικώς εμπορεύεται, αφού αυτή (η ενάγουσα) με τη σειρά της, αναμένοντας την εκτέλεση της επίδικης σύμβασης, είχε καταρτίσει επί μέρους συμβάσεις με τους δικούς της πελάτες, τους οποίους προμήθευε με τα κατά τα ως άνω επεξεργασμένα έλαια, όπως π.χ. με την ΕΛΑΪΣ κ.λπ. Παρά τις προσπάθειες της, όμως, δεν κατέστη δυνατό να προβεί σε άμεσο κλείσιμο συμφωνίας, διότι ήδη ο χρόνος κατά τον οποίο κλείνονται αυτού του είδους οι συμφωνίες (Αύγουστος-αρχές Σεπτεμβρίου κάθε έτους, χρόνος κατά τον οποίο είχε καταρτισθεί και η επίδικη σύμβαση), δηλαδή ο εγγύς στον χρόνο συγκομιδής του ηλιόσπορου, είχε ήδη παρέλθει. Έτσι η ενάγουσα στις 13.11.2001 και στη συνέχεια στις 4.12.2001, μέσω της γαλλικής εταιρίας "P. SA" που δραστηριοποιείται στον χώρο αυτό, προέβη στη σύναψη δύο νέων συμβάσεων αγοράς ηλιόσπορου, ποσότητας 2.000 τόνων η κάθε μια, με την εταιρία T.O.-LTD. Η τιμή όμως που τελικώς συμφωνήθηκε ήταν κατά πολύ ανώτερη από αυτήν που είχε συμφωνηθεί με την εναγομένη, με συνέπεια να υποστεί εκ του λόγου αυτού ζημία. Ειδικότερα, για την πρώτη των δύο συμβάσεων, που έφερε αριθμό 21725, η συμφωνηθείσα τιμή ανήλθε στα 321 δολ. ΗΠΑ ανά μετρικό τόνο CFR Αχλάδι και για τη δεύτερη σύμβαση, που έφερε αριθμό 21788, η συμφωνηθείσα τιμή ανήλθε σε 326 δολ. ΗΠΑ ανά μετρικό τόνο CFR Αχλάδι. Σε εκτέλεση των ως άνω συμβάσεων η εταιρία T.O.-LTD προέβη στη φόρτωση με παραλήπτη την ενάγουσα δύο καραβιών, του M/V BUBNOV με ποσότητα 2.008,3 τόνων ηλιόσπορου και του M/V FURKANY E131 με ποσότητα 2.029,759 μ.τ. Για τις ως άνω δύο συμβάσεις εξεδόθησαν τιμολόγια ... συνολικής αξίας 644,664 δολ. ΗΠΑ και 661.701,40 δολ. ΗΠΑ αντίστοιχα. Η ενάγουσα κατέβαλε τα παραπάνω ποσά προς εξόφληση της αξίας του ηλιόσπορου και προμηθεύτηκε τις ως άνω ποσότητες, η μέση τιμή των οποίων ανήλθε σε 323,5 ανά τόνο δολ. ΗΠΑ. Εάν όμως είχε προμηθευτεί τις ανωτέρω ποσότητες από την εναγομένη, θα είχε καταβάλει 93,5 δολάρια ανά τόνο λιγότερα, δηλαδή συνολικά επιβαρύνθηκε για την προμήθεια των 3.000 μ. τόνων ηλιόσπορου, που είχε συμφωνήσει να της προμηθεύσει η εναγομένη, κατά το ποσό των 280.500 δολαρίων ΗΠΑ (3.000x93,5).

Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προέκυψε κωλυσιεργία της ενάγουσας ως προς την αναζήτηση της ως άνω ποσότητας των 3.000 μ.τ. ηλιόσπορου που χρειαζόταν, όπως προαναφέρθηκε, για την εύρυθμη λειτουργία της επιχείρησής της, αλλά ούτε και παράλειψη της να λάβει πρόσφορα μέτρα προκειμένου να περιορίσει την παραπάνω ζημία της που προκλήθηκε από την αντισυμβατική συμπεριφορά της εναγομένης. Αντίθετα η ενάγουσα στο από 24.9.2001 φαξ, που απέστειλε στην εναγομένη, δηλώνει με σαφήνεια την πρόθεση της ότι, σε περίπτωση που η τελευταία δεν θα εκτελέσει τη σύμβαση, θα αναγκασθεί να αγοράσει αντίστοιχη ποσότητα από την ανοιχτή αγορά και θα αξιώσει κάθε ενδεχόμενη διαφορά σε υψηλότερο τίμημα που θα αναγκασθεί να καταβάλει. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που έκρινε όμοια ως προς το εν λόγω θέμα, ορθά τις αποδείξεις εκτίμησε και συνεπώς πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο σχετικός εκτός λόγος της έφεσης με τον οποίο υποστηρίζονται τα αντίθετα.

Όσον αφορά στον ισχυρισμό της εναγομένης ότι η ενάγουσα ασκεί καταχρηστικά το δικαίωμα της να αξιώσει αποζημίωση από την αθέτηση της σύμβασης διότι η ζημία που επικαλείται ότι υπέστη είναι κατά πολύ μεγαλύτερη από το κέρδος που θα απεκόμιζε η εναγομένη από την εκτέλεση της σύμβασης, που ανέρχεται στο ποσό των 30.000 δολ. ΗΠΑ, και διότι η ενάγουσα είναι μια μεγάλη βιομηχανική επιχείρηση ενώ η εναγομένη, συνεπεία της μεταβατικής περιόδου αλλαγής του οικονομικού συστήματος της χώρας της, αντιμετωπίζει οικονομικές δυσκολίες με συνέπεια, εάν καταβάλει υψηλή αποζημίωση, να αναγκαστεί να κλείσει την επιχείρησή της, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, δεδομένου ότι τα επικαλούμενα από την εναγομένη κατά τα άνω πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν καθιστούν καταχρηστική την άσκηση του δικαιώματος της ενάγουσας κατά την έννοια του άρθρου 281 ΑΚ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφαση του απέρριψε σιωπηρά τον ως άνω ισχυρισμό της εναγομένης, ορθά κατ' αποτέλεσμα έκρινε και τα αντίθετα που υποστηρίζει η τελευταία με τον όγδοο λόγο της έφεσης της είναι αβάσιμα και απορριπτέα. Περαιτέρω, όμως, όπως αποδεικνύεται από τον προσκομιζόμενο και επικαλούμενο από την εναγομένη στατιστικό πίνακα τιμών του έτους 2001 για τον ουκρανικό και γερμανικό ηλιόσπορο από τον Κάτω Ρήνο, οι τιμές του ηλιόσπορου της Ουκρανίας ανέρχονταν κατά το μήνα Σεπτέμβριο 2001 σε 218 δολ. ΗΠΑ και τον Οκτώβριο 2001 σε 224 δολ. ΗΠΑ ανά μετρικό τόνο Fob Ουκρανία, ενώ του ηλιόσπορου Κάτω Ρήνου τον μήνα Σεπτέμβριο 2001 σε 251 δολ. ΗΠΑ, τον μήνα Οκτώβριο 2001 σε 257 δολ. ΗΠΑ, τον μήνα Νοέμβριο 2001 σε 314 δολ. ΗΠΑ και τον μήνα Δεκέμβριο 2001 σε 308 δολ. ΗΠΑ cif Κάτω Ρήνος, ανάλογες δε ήταν οι τιμές του ρωσικού και молδαβικού ηλιόσπορου κατά τον ίδιο χρόνο, με αποτέλεσμα να μπορεί κάποιος να προμηθευτεί ηλιόσπορο από τα μέρη αυτά με τιμή μεγαλύτερη από τη συμφωνηθείσα μεταξύ των διαδίκων κατά 50 δολ. ΗΠΑ ανά μετρικό τόνο, κατά μέσο όρο. Ακολουθώντας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 74 της Σύμβασης της Βιέννης, που αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη της παρούσας, κατά το οποίο η αποζημίωση δεν μπορεί να υπερβαίνει τη ζημία την οποία το μέρος που παρέβη τη σύμβαση προέβλεψε ή όφειλε να είχε προβλέψει ως δυνατή ενόψει των γεγονότων και των συνθηκών τα οποία γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει, η ζημία της ενάγουσας, την οποία οφείλει να αποκαταστήσει η εναγομένη, ανέρχεται στο ποσό των 150.000 δολ. ΗΠΑ (3.000X50), αφού τη ζημία αυτή όφειλε να είχε προβλέψει ως δυνατή η εναγομένη συνεπεία της από μέρους της αθέτησης της σύμβασης, λαμβανομένων υπόψη των παραπάνω γεγονότων και συνθηκών ως προς το ύψος της τιμής του ηλιόσπορου που όφειλε κατά τον χρόνο κατάρτισης της σύμβασης να γνωρίζει. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφαση του έκρινε ότι η αποζημίωση που οφείλει να καταβάλει η εναγομένη ανέρχεται στο ποσό των 280.500 δολ. ΗΠΑ, εσφαλμένα εφάρμοσε τον νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις κατά τον βάσιμο περί τούτου σχετικό έβδομο και τελευταίο λόγο της

έφεσης.

Μετά από αυτά, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση ως βάσιμη και στην ουσία της και να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση. Ακολούθως, αφού κρατηθεί η υπόθεση προς εκδίκαση από το παρόν Δικαστήριο, πρέπει να γίνει δεκτή η αγωγή ως βάσιμη και στην ουσία της κατά ένα μέρος και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα το ισόποσο σε ευρώ των 150.000 δολ. ΗΠΑ κατά την ημέρα της πληρωμής, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων λόγω του δυσσερμήνευτου των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179ΚΠολΔ).